

PÉNTEK IMRE (1942) Zalaegerszeg

PÉNTEK IMRE

Távcső nélkül

L. Z.-nek

Távcső nélkül is látni ám,
 hogy működ' a művésztelep,
 a kalapos és a karakán
 éppen képe fölött lebeg,

van, ki olaszból érkezik,
 ahol elkél a fapapucs:
 ám itt hócsizmát húz, pedig
 belé hatol a nyári csúz.

Halomban áll festék, ecset
 a raktár öblös részlegén,
 míg májszín zászlók lengenek,
 amit legel egy vén tehén.

Az arab épít egy piramist
 saját kezével, görnyedve hétrét,
 s hiába, kiömlik a liszt,
 amíg ápolja sérült sérvét.

Előkelőn, báli ruhában,
 farag szobrot a régi csósz,
 pedig rosszkedvű általában,
 de az ihlet mindent legyőz.

Amott az éter tiszta kékjén
 elindul egy halotti bárka,
 utána egy füstölgő kémény,
 első osztályú, valódi márka.

Seregnyi itt a sürgés-forgás,
 azt is mondhatnánk: állati,
 ám a hordónyi kéjenc zsoldját
 közalkalmazott váltja ki.

De készül már a nyakigláb tabló,
 melyen a szép trupp összegyűlt,
 ez a telep már nem hanyatló,
 ha volt is, amikor túrve túrt.

Ha a nyers évek albumába,
 bekerül egy-két műremek –
 annak már végleg nincs szabálya,
 mert lehet, hogy végleg elveszett.

A harmonika

Egy behorpadt harmonika
feküdt a szeméttelen szélén,
nem húzza ezt már senki fia,
ha izzadtan közelg az éjfél.

A gazdája is már merre jár,
melyik pultnál kér egy felest,
és makacs mint egy vadszamár,
ha nem kapja meg egyenest.

Hazug a szó és hamis dallam,
ott végezzük, ahol a lom
gyűlik a totális kazalban,
s reánk hullik a sárga lomb.

KOVÁCS PÉTER BALÁZS (KPB), Rajz (Őrlődő viszony, 01), 2018

